

**Sylvia's
NIEUWSBRIEF**
mei 2011

Hallo lieve vrienden,

Door het gebruik van de **BLOG** op de website is het een beetje alsof alle mensen op de hoogte zijn van mijn doen en laten. Toch is dit niet zo, vandaar een extralange nieuwsbrief deze keer. Ik ga mijn best doen de volgende iets vlugger te schrijven. Mijn excuses hiervoor.

Eerst en vooral nog late maar oprechte paaswensen voor iedereen. Hopelijk hebben jullie allemaal genoten van dit, naar ik hoor, toch wel zonnig paasweekend. Hier was het zeker en vast zonnig, doch chocolade eieren komen hier niet aan bod. Jammer, snif, snif,.....

Ik ga enkele maanden terug om het verloop van het werk en gebeuren hier te beschrijven. Zo hebben jullie een goed overzicht van alles. Hier het verloop van de maanden januari en februari. Ik wens jullie veel leesgenot.

JANUARI, de maand waar de Harmattan zich nog manifesteert. Een stoffige wind die de temperatuur enkele graden naar beneden haalt, toch nog steeds even warm voor mij. De mensen hier dragen echter wollen pulls en sjaals en mutsen. Een heel gevarieerd straatbeeld wat de kledij van de mensen betreft.

Het gewone werk in de weeshuizen, met de straatkinderen en het strandproject gaan steeds door.

- Ook een **uitstapje naar Aneho met de 2 vrijwilligers van het strandproject**, hun familie die er op dat moment was en enkele vrienden. Ontspannend en zeer deugddoend na het harde werken.
- Vervolgens **een weekje stage gedaan bij Cécile**, een Franse dame die reeds 30 jaar in Nederland woont. Zij is arts en heeft hier in Kpalimé (een 120-tal kilometer van Lomé) een medisch centrum voor kinderen opgericht. Haar bedoeling is hier een 5-tal jaren te blijven en mensen op te leiden die het later kunnen overnemen van haar. Zij en haar Togolees team gaan naar scholen om ouders en kinderen te sensibiliseren. Zij nodigt dan achteraf de ouders uit om met hun kinderen naar haar praktijk te komen. De kinderen worden daar volledig onderzocht: ogen, oren, volledig medisch onderzoek en de bedoeling is later ook bloedonderzoek te doen.
- De laatste week van januari heb ik een **weekendje in Atakpamé** (een stad op 160 km van Lomé) doorgebracht om even eens iets anders te zien. Een zeer mooie stad met heel veel huizen tegen de bergwand.

*Uit reeds gedane testen gedurende 1,5 jaar blijkt dat 84% van de kinderen ziek zijn met 1 klacht. 37% met 2 klachten en 13% met 3 klachten en meer. Zij praat dan met de ouders om hun leefgewoonten (wat dikwijls de oorzaak is) aan te passen. Ook de ouders inlichten dat de vaccinaties zeer belangrijk zijn. De gratis vaccinaties zijn veel toegepast, de te betalen vaccinaties meestal niet. Zij weet nu reeds als ze bloedonderzoek zal kunnen doen, dat er héél véél **anemie** zal vastgesteld worden. Dit door o.a. **eenzijdige voeding en slechte eetgewoonten**.*

Dokter Cécile - Médisch centrum Kpalimé

Oogjes testen...

Zij drinken van dit toch wel vuile water...

Water halen om verder te kunnen bouwen...

FEBRUARI: de eerste week werd ik geveld door koorts en grote vermoeidheid, het weekendje was heel vermoeiend wat de verplaatsing betrof. Met taxibrousse maak je altijd wel één en ander mee. Je komt er gekraakt uit door steeds op dezelfde plaats en in de dezelfde houding te zitten. Ze proppen het busje vol tot er echt geen man meer bij kan. Je ledematen moeten eerst terug tot leven komen als je eruit stapt. Toch heeft het zijn charmes. Dat is "echt Afrika".

- De **inventaris gedaan in het dorphospitaal van Assomé**, wat zeer belangrijk is en zich elke maand herhaalt. We tellen de stock van medicatie en achteraf tellen we pilletjes die dan in zakjes worden gestoken om aan een minimumprijs aan de zieke mensen te verkopen.
- In deze maand ben ik met taxi-moto naar Wli gereden omdat er melding was dat er geen water meer voorhanden was voor de bouw van het weeshuis. **Samen met de kinderen van de lagere school hebben we water gaan halen in de rivier 1 km verder gelegen**. Elk kind had zijn jerrycan meegebracht van thuis en elk kind droeg zijn jerrycan gevuld met water op 't hoofd om het later in het reservoir, gelegen aan het weeshuis, te ledigen. Ik kan je zeggen dat dit een zeer emotioneel moment was te zien hoe de kinderen begaan zijn met ons project. Al zingend hebben zij dit jobke gedaan. Niet te geloven. Als je weet wat zo'n jerrycan boordevol gevuld met water weegt. We hebben ze dan ook beloofd met koekjes en bonbons natuurlijk. Wat mij ook enorm aangreep, zij drinken gewoon van dit toch wel vuile water, daar zij geen ander water hebben. Na de week stage bij Cécile realiseer ik mij héél goed dat deze kinderen zeker last zullen hebben van wormen in hun lichaam en uiteraard veel buikkrampen moeten hebben, en niet steeds de nodige medicatie kunnen betalen en nemen.
- Verder heb ik in deze maand in Aneho een **begravenis van een vader van vrienden bijgewoond**. Een hele ceremonie op zich.

Sylvia's

NIEUWSBRIEF

mei 2011

De bouw van ons weeshuis schiet goed op...

Njamie... Pannenkoeken met stroop!

10 jaar SPES

Hilda en Gaston op bezoek in Wli

- Nogmaals naar Wli om poolshoogte te nemen van de bouw van ons weeshuis dat op zich wel vordert. Door gebrek aan water lag het werk even stil. Op het laatst was er in de rivier ook niet veel water meer en moesten de werken stilgelegd worden. We hebben dan water laten komen per tankwagen om zo het werk verder te kunnen zetten. Tijdens deze rit naar Wli heb ik wel een avontuur meegemaakt met de taxi. Ik had een taxibusje genomen. Hij vertrok redelijk snel, waar ik al blij om was. Ik had te vroeg gejuicht. Op het moment dat hij vertrok, kwam er een politieauto dwars voor hem gereden. Onze chauffeur reed heel snel achteruit, met de bus in een steegje waar hij amper door kon en liet ons gewoon achter. Hij vluchtte uit de bus, en daar zaten wij. Blijkbaar voor de andere inzittenden vrij normaal, want niemand reageerde. Na even te wachten kwam hij weer en stapte terug in. Alé, hop terug weg. Wat gebeurde er toen, hij reed met ons in een soort garage achter een schutsel en sprong weer uit de bus zonder ook maar één woord te zeggen. Ik heb hem toch wel even nageroepen dat dit echt wel niet kon, maar het kon hem niks schelen. Blijkbaar had deze man wel iets op zijne kerfstok en werd hij door de politie gezocht. Ik ben dan toch uit dat busje gestapt en ben op zoek gegaan naar een andere oplossing. Ten slotte heb ik een taxi-moto genomen. Het is ver op de moto, maar dit leek mij op dit moment het veiligste. Je kan er steeds afspringen als het echt moet. Ja, dit maak je hier allemaal mee. Avontuur !!
- De week erachter ben ik een dagje gaan meehelpen op de werf. Zalig, ik heb er samen met de arbeiders gewerkt en eten gemaakt met planten en groenten die we op het terrein vonden. Al bij al een lekker sausje. Het heeft mij enorm verbaasd hoe die mensen zich daar behelpen om te eten. Eten wat ze kunnen vinden, het is nog lekker ook. Ik heb er dan ook alle kamers opgemeten om toch even een gedachte te hebben hoe groot alles is. Het wijkt toch altijd wat af van het werkelijke plan. Dus die afmetingen heb ik binnen schot.
- Ondertussen moesten de 2 vrijwilligers Roel en Stefanie, die mee in het strandproject werken, vroeger naar huis vertrekken omdat er ziekte mee gemoeid was. Dit bruuske vertrek heeft op dat moment niemand goed gedaan. Noch ons, de coach en ik, noch de kinderen van het strand.
- Deze maand had er ook een feest plaats van een priester die zijn 50-jarig priesterschap vierde. Hier zeker niet onbelangrijk en iedereen heeft dan ook zijn uiterste best gedaan om er een geslaagd feest van te maken.
- In Maison Bethanie (het weeshuis van Soeur Victoire) waren er mensen van Emaüs (een organisatie) op bezoek. De kinderen hebben hun dansjes en sketches voorgebracht voor hen. Deze mensen hebben dan als tegenprestatie voor hen lekkere pannenkoeken gebakken met stroop en chocolade. Wat een feest voor deze lieverds. Ze hebben ervan genoten.
- Ons Odettje, het zorgenkindje, is al wat veranderd. Het is een kind dat gehandicapt is, een leeftijd van 4 jaar heeft maar op een baby van 1 jaar lijkt. Toch is ze enorm geëvolueerd, op haar manier dan. Het is en blijft mijn hartendiefje. Zoals zovele kinderen en jongeren waar ik mee werk.
- Het andere weeshuis SPES waar ik al 3,5 jaar werk heeft zijn 10-jarig bestaan gevierd. Een heel groot feest met veel genodigden waar de kinderen ook hun uiterste best hebben gedaan om hun zang, dans en sketches op te voeren. Al het personeel werd er letterlijk in de bloemetjes gezet.
- In deze maand zijn ook Hilda en Gaston op bezoek geweest in Wli. Hilda had het krantenknipsel gelezen 2 jaar geleden. Zij heeft het steeds bewaard omdat zij wisten dat ze ooit gingen rondreizen in Afrika. Inderdaad, ik werd er van verwittigd dat ze op komst waren. Ze kwamen van Benin (want in Ghana, wat hun bedoeling was, zijn zij niet binnengeraakt door enkele interne problemen in Ghana). Ze reisden door naar Burkina Faso. We spraken af op de grote baan naar Tsevier. En daar waren ze met hun mobilhome. Gaston heeft een vrachtwagen omgebouwd tot mobilhome. Prachtig wat hij daar van gemaakt heeft. Een heel sympathiek en enthousiast koppel. Schrik dat hun mobilhome zou gepikt worden of dat ze overvallen zouden worden, moesten ze niet hebben. Ze hadden hun waker bij de hond (ben zijn naam vergeten). We zijn met de mobilhome tot in Wli gereden. Niet gemakkelijk met al de putten op de piste in de brousse. Alles rammelde in de kastjes, één keer is er zelfs iets gevallen. Maar Hilda, steeds goedlachs gezind, maakte daar helemaal geen probleem van. Ter plaatse heeft ons Hilda, na dat we het weeshuis bezocht hebben, pannenkoeken gebakken en die hebben we met veel smaak opgegeten. Ik kon ze zelfs eten met de lekkere kandijstroop. Jongens, jongens, was dat een feest voor mij. Na enkele maanden de Afrikaanse kost te eten, deed het deugd een Belgische pannenkoek te eten. Niet te versmaden !!!

Door de hevige regen die er in februari viel, zijn weeral vele straten kapot geregend. Al de straten weer vol nieuwe putten. Daarenboven is heel Lomé opgebroken. Ze gaan "nieuwe straten" aanleggen. Ik denk eerder dat het een beetje het imago redden is. Het schrijvende is dat er veel barakjes en boetiekjes gewoon kapotgeslagen zijn, de mensen weggejaagd die her en der hun koopwaar aanbieden om enkele cefa's te verdienen om te kunnen eten. Het ligt hier al maanden helemaal opgebroken, maar het vlot niet om nieuwe straten aan te leggen. Het gaat steeds maar achteruit voor de gewone mens hier.

Ik ga even afsluiten, anders wordt deze brief echt véél te lang. Het moet nog aangenaam blijven om een nieuwsbrief te lezen.

De volgende brief zal snel volgen. Tot gauw!

Lieve groetjes,
Sylvia